

PROSTOVOLJCI RDEČEGA KRIŽA O IZKUŠNJAH V DSO NOVO MESTO

Piše: Rok Koštomaj, učitelj angleškega jezika na ŠC Novo mesto ter prostovoljec RK Novo mesto

Spričo težkih razmer zavoljo širjenja virusnih okužb med stanovalci in zaposlenimi v DSO Novo mesto se je pretekli mesec za pomoč odločilo tudi območno združenje RK Novo mesto in tako smo delavcem doma starejših občanov na pomoč priskočili prostovoljci. Prostovoljcev, ki smo se iz različnih vzgibov odločili pomagati, nas je bilo ducat. Sleherni izmed nas je v času vsesplošnega strahu pred virusom zastavil lastno varnost oz. težnjo po samoohranitvi za pomoč bližnjemu. Naša odločitev, pomagati ali ne, ni bila lahka – neizbežna je namreč bremenilna misel, da bi se v okolju, polnem okužb, vsej zaščitni opremljeni navkljub, okužili tudi sami. Sprelel nas je tudi srh ob misli, da bi potencialno vrh vsega okužili svojce, s čimer bi neposredno ogrozili njihovo zdravje in morebiti nosili moralno krivdo ob težjem poteku bolezni ali celo njih smrti. Zavedajoč se vseh negativnih in skrb vzbujajočih konsekvenc smo nekateri sprejeli težko ter smelo odločitev, da se pridružimo prostovoljski ekipi in pomagamo tam, kjer je bilo to najbolj potrebno – v DSO Novo mesto. Verjetno se marsikdo še vedno sprašuje, čemu smo se nekateri odločili pomagati oziraje se na dejstvo, da je tveganje neizbežno, pri čemer marsikaj postavimo na kocko. Razlogov oz. vzvodov za primoranost pomagati sočloveku je cel diapazon, a naj na kratko izpostavim najbolj bistvene.

Družba kot kohezivna celota sestoji iz posameznikov oz. individuumov, ki so temeljni gradniki družbe, in brez katerih le-ta ne more obstati. Za njen obstoj in nadalje progresivni razvoj je vitalnega pomena proaktiven posameznik, ki v kriznih situacijah prepozna svojo odgovorno vlogo in v skladu z njo tudi deluje. Pasivnost namreč postopoma vodi v regresijo, slednja pa polagoma v kolaps družbe in nje sistema. Če želimo biti resnicoljubni, ni dovolj zgolj deklarativno prepričanje, temveč aktivno agiranje. To pomeni, da besedovanje – najsi bo še tako elokventno in čudovito izrečeno – ne zadošča, če umanjajo dejanja. Tisti, ki smo interventno vskočili tokrat in bomo nesebično pomagali tudi v prihodnje, trdno verjamemo v to, da je prispevek slehernega izmed nas – če še tako neznaten – prvobitno nujen. Fundamentalnega pomena pa naš angažma ni zgolj vsled ohranitve družbe, temveč zato, da v sebi prebudimo človečnost in pokažemo, da nam je mar za soljudi. Ne moremo se namreč dojemati za empatične in dušebrižne, hkrati pa začasa izrednih razmer, ko ljudje v domovih umirajo, pri čemer zavoljo nekontroliranega širjenja virusa med zaposlenimi vlada pomanjkanje kadra, samo nemo opazujemo in čakamo na to, da bo pomagal nekdo drug. Prikladno nekateri zvrčajo odgovornost na državo, ne vedoč, da smo – resnici na ljubo – država mi, ljudje, sleherni izmed nas. Nikakor si ne smemo dovoliti, da bomo čez nekaj mesecev nekro blagohotno jadikovali, da smo želeli najboljše, namesto da bi rekli, da smo naredili vse, kar je bilo v naši moči.

Na tem mestu gre iskrena zahvala vsem so-prostovoljcem: Dušanu Hočevanju, Klemnu Mihaliču, Marjeti Ferkolj Smolič, Barbari Fabjan, Lari Gašpar, Roku Veselu, Ana Mariji Hrovat, Tini Bačar, Jerneju Spudiču in ostalim, ki so po svojih najboljših močeh pripomogli k temu, da je stanje v domu danes normalizirano. Vsakdo izmed naštetih se je ekipi pridružil z iskrenim namenom pomagati, od česar jih niso odvrnili niti ekstremni pogoji dela.

Klemen Mihalič pravi: ».... Večina osebja dela v domu 12-urne delavnice, v polni zaščitni obleki – to pomeni, da si na noge zavežeš polivinilaste vrečke, oblečeš neprodušen kombinezon, na obrazu imaš masko (pa ne pralno), vizir ali zaščitna očala, dvojne nitrilne rokavice in gumijaste škornje. Vmes imajo na štiri ure dela pavzo, med katero se morajo popolnoma sleči, razkužiti in nato po premoru ponovno nadeti vso zaščitno opremo. Vmes samo upaš, da te ne zagrabi na WC. V delovnem času opravljajo ves čas naporno delo – dvigovanje in obračanje oskrbovancev, umivanje, menjavanje plen, hranjenje, razkuževanje prostorov ... Nato se ponovi cikel. In nato ponovno. Ko se konča

izmena, je jutri nov dan. Mnogi imajo ogromno nadur in se ne sprašujejo ali jih bodo kdaj dobili plačane. Vedo, da se je veliko njihovih kolegov okužilo in da se bodo najverjetneje tudi oni. Vseeno pridejo naslednji dan na začetek izmene. Vidim, kako jim je hudo, ker vedo, da to kar lahko v trenutni situaciji nudijo njihovim oskrbovancem ni nivo oskrbe, ki bi si jo ti zaslužili. Čeprav se trudijo po njihovih najboljših močeh, več kakor bi kdorkoli pričakoval od njih.«

O nesebični pomoči se je moč prepričati ob besedah Barbare Fabjan: »Glede na pozitivno izkušnjo v DSO Metlika, sem vedela, da bom priskočila na pomoč tudi v drugem valu, če bo potrebno. Kjerkoli. Tudi v rdečih conah. Glede na visoko število okuženih oskrbovancev in osebja, smo tokrat prostovoljci bili pozvani na pomoč v DSO Novo mesto. Prostovoljci smo v 3 tednih v dom vložili več kot 1000 ur svojega časa in vzpostavili preko 120 video klicev. Vemo, da so za nekatere to bili zadnji klici in zadnji pogovori, ki so jih imeli s svojimi bližnjimi. Vem, da vrata DSO Novo mesto zapuščam malce drugačna. Malce zlomljenega srca, vendar ne zlomljenega duha. Prepričana sem, da bomo vsi, ki smo sodelovali v tej akciji, tudi prvi v vrsti v naslednji, ki nas čaka.«

Nadvse zanimivi so tudi iskrivi in ganljivi vtisi Lare Gašpar: ».... Vsi, ki sem jim omogočila stike s svojci, so bili tako zelo veseli - niso se mogli nehati zahvaljevati in mi ponujali piškote in ostale stvari, ki jih žal nisem smela vzeti. Veliko je bilo tudi solzic, seveda pa predvsem smeha in veselja. Vsakič sem z veseljem prišla v Dom, saj sem vedela, da opravljam lepo nalogo in da me bodo vsi veseli. Zdaj ko smo z delom zaključili in gledam nazaj, vidim samo še lepe stvari. Tiste malce bolj grenke so mi kar ušle iz spomina, ostali pa so mi le lepi spominčki. Teh 3 tednov se bom vedno z veseljem spominjala, saj so me naučili sočutnosti, vztrajnosti, spodbujanja in pozitivnega mišljenja. Imam tudi veliko več spoštovanja do osebja, ki dela po bolnišnicah in domovih, saj opravljajo težko delo tudi ko ni korone. Bolj bi morali biti cenjeni, pa tudi bolje plačani. Zdi se mi, da bi se moral vsak postaviti v njihovo kožo in videti, kako naporno, a pomembno nalogo opravljajo. To obdobje mi bo zato za vedno ostalo v spominu. Z veseljem pa se bom odzvala tudi na vsako drugo prostovoljsko akcijo, saj sem prostovoljka s celim srcem.«

O svoji predanosti intervenciji prostovoljcev pa še Dušan Hočevar: » Tudi šport in tekme imajo veliko kriznih situacij, v katerih moraš pravilno odreagirati in imeti ekipo, ki ti zaupa in ti njej. Taka ekipa je ekipa prostovoljcev RK NM. Skupaj smo šli v tekmo in pomoč za življenje oskrbovancev DSO NM. Le ti so nas potrebovali saj poleg mehanskega dela in procesov dela dodajamo pozitivno vzdušje vsem v domu in dvigujemo upanje. Ta psihološki dodatek je nadstandard vsega, to sedaj oskrbovanci in zaposleni potrebujejo, sedaj, ko so res že po 7-mesečnem boju zmatrani in na koncu moči. Kot trener tenisa in profesionalni vojak poznam profile ljudi in psihološke prijeme in veščine za dvig morale v ekipi. Trudil sem se, da vse to prenesem v DSO NM in skupaj z direktorico in njeno krizno ekipo in sodelavci deloval na tem področju.«

Naše delo v domu je tako zaenkrat končano. Iz tega bomo izšli drugačni, ginjeno zadovoljni, dušno potešeni ter polni prečudovitih izkušenj, ki bogatijo življenje in mu dajejo smisel. Vsi prostovoljci smo si namreč zagotovo enotni v razmišljanju, da je eden izmed višjih smislov človeške eksistence pomoč sočloveku.

Morda celo najvišji.

Rok Koštomaj